

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 543/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti SETCAR s. r. o., Rychvald 816, Česká republika, IČO 27 850 991, podnikajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom spoločnosti SETCAR s. r. o. – organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby, Černík 4, Turany, IČO 47 790 857, právne zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátska kancelária, Kuzmányho 4, Martin, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 18 Cb 32/2016 z 18. júla 2019 v spojení s jeho opravným uznesením sp. zn. 18 Cb 32/2016 z 10. decembra 2019 a tiež rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Cob 9/2020 z 9. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti SETCAR s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti SETCAR s. r. o., Rychvald 816, Česká republika, IČO 27 850 991 (ďalej len „sťažovateľka“), podnikajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom spoločnosti SETCAR s. r. o. – organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby, Černík 4, Turany, IČO 47 790 857, ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Cb 32/2016 z 18. júla 2019 v spojení s jeho opravným uznesením sp. zn. 18 Cb 32/2016 z 10. decembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a tiež rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Cob 9/2020 z 9. júla 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa svojou žalobou na okresnom súde domáhala proti žalovanej (poistovni) zaplatenia sumy 273,60 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období majúcej svoj základ v (poistnej udalosti) totálnom poškodení (zničení) motorového vozidla poškodeného (právneho predchodcu sťažovateľky, pozn.) 2. októbra 2015 prevádzkou iného motorového vozidla, u ktorého bola zodpovednosť za škodu spôsobenú jeho prevádzkou povinne zmluvne poistená u žalovanej. Žalobou uplatnená pohľadávka predstavuje náklady

(nájomné) spojené s využívaním náhradného (prenajatého) motorového vozidla poškodeným (nájomcom) poskytnutého mu sťažovateľkou (prenajímateľkou) za obdobie od 7. októbra 2015 do 12. októbra 2015. V právnej veci žaloby bolo na okresnom súde konanie vedené pod sp. zn. 18 Cb 32/2016.

3. Rozsudkom okresného súdu bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 45,60 € spolu s úrokom z omeškania v sume 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 28. novembra 2015 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Okresný súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a zároveň rozhodol, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku okresného súdu v časti výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, podala riadne a včas odvolanie sťažovateľka a v časti výroku o nepriznaní náhrady trov konania podala odvolanie žalovaná. Rozsudkom krajského súdu bolo o odvolaniach sporových strán rozhodnuté tak, že rozsudok okresného súdu bol v časti výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdený a v časti výroku o trovách konania zmenený, t. j. bolo rozhodnuté, že žalovaná má proti sťažovateľke nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 66,66 %. Zároveň krajský súd rozhodol, že žalovaná má proti sťažovateľke aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozsudok krajského súdu bol podľa sťažovateľky jej právnomu zástupcovi doručený 6. augusta 2020 a podľa zistenia ústavného súdu toho istého dňa nadobudol aj právoplatnosť.

5. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti porušenie označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu a tiež rozsudkom krajského súdu odôvodňuje tým, že pokiaľ sa okresný súd, ako aj krajský súd s jej argumentáciou podstatnou (zásadnou) pre rozhodnutie o veci (pozri ďalej) nevysporiadali, týmto svojím nesprávnym procesným postupom sťažovateľke znemožnili uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Podstatná námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že „*prvoinštančný ani odvolací súd vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysvetlili prečo by sa poškodený, ktorého vozidlo bolo poškodené len čiastočne, mal nachádzať v lepšom postavení, ako ten, ktorého vozidlo bolo zničené totálne. Z odôvodnenia rozsudku tak súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu nevyplýva, aký vplyv má podpísanie zápisu o obhliadke vozidla poškodeným na jeho faktické postavenie, keďže v tomto štádiu poškodený ešte nemôže využívať nehodou zničené vozidlo (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.07.2018).*“.

7. Sťažovateľka rovnako ako už vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu ďalej namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd sa bez náležitého odôvodnenia odklonili od judikatúry všeobecných súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, konkrétne od rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 85/2015 z 9. júna 2016 a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 217/2018 z 27. marca 2019, t. j. od aplikačnej praxe, keď sa nezaoberali otázkou, „... či priznaním náhrady za náhradné vozidlo iba do okamihu, kedy poisťovňa usúdi, že ide o totálnu škodu, nedôjde ku zhoršeniu postavenia poškodeného...“.

8. Sťažovateľka rovnako ako už vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu s poukazom aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3831/17 z 24. júla 2018 v obdobnej veci ako preskúmvanej veci uvádza, že „*V súvislosti s poskytovaním náhradného vozidla je potrebné zamyslieť nad tým, aký je jeho zmysel a účel. Podstatou prenájmu náhradného vozidla je umožniť poškodenému zachovanie zaužívaného životného štandardu v situácii, kedy dôjde, či už k čiastočnému alebo totálnemu poškodeniu vozidla. Neexistuje dôvod, pre ktorý by sa poškodený, ktorého vozidlo bolo poškodené len čiastočne, mal nachádzať v lepšom postavení, ako ten, ktorého vozidlo bolo zničené totálne. Oba dva poškodení sa nachádzajú v rovnakej životnej situácii, a to, že z dôvodu škodovej udalosti nemôžu používať vozidlo vlastné, a preto používajú vozidlo náhradné. Všeobecné súdy sa tak musia vypoariadať so skutočnosťou, akým spôsobom ovplyvňuje vyhlásenie poisťovne o škode zapôsobenej na vozidle celkovú výšku škody.*“, k čomu v preskúmvanej veci nedošlo.

9. Podľa názoru sťažovateľky „... Premisa odvolacieho súdu by v podstate mohla platiť iba v prípade, že by súd zisťoval majetkové pomery poškodeného a usúdil, že tento si môže dovoliť zakúpiť nové vozidlo, bez toho aby čakal na výplatu poistného plnenia. V opačnom prípade trvá na strane poškodeného stav, kedy reálne nemôže v dôsledku dopravnej nehody užívať znehodnotenú vozidlo... z predmetných rozhodnutí nie je jasné, aký vplyv má vedomosť poškodeného o totálnej škode a o spôsobe likvidácie poistnej udalosti na jeho faktické postavenie, ktorý bez ohľadu na záver poisťovne z obhliadky vozidla, nemôže využívať nehodou zničené vozidlo.“.

10. Sťažovateľka zároveň namieta, že rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu sú pre absenciu riadneho odôvodnenia nepreskúmateľné, a tým zjavne svojvoľné a arbitrárne.

11. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, tieto žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 273,60 €. Zároveň si uplatňuje náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

19. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu

20. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje nedostatočné pomenovanie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Článok 48 ods. 2 ústavy upravuje hneď niekoľko základných parciálnych práv účastníkov konania, preto sa štandardne vyžaduje, aby sťažovateľka označila základné práva nielen označením príslušného článku ústavy, ale aj ich slovným pomenovaním, čo sťažovateľka neurobila v petite svojej ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že ani z odôvodnenia ústavnej sťažnosti nie je možné bez pochybností jednoznačne určiť, ktoré parciálne právo podľa označeného článku ústavy mala sťažovateľka na mysli.

21. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

22. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať:

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

23. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti v tejto jej časti v spojení s neurčitým petitom významné procesné dôsledky. Samotný subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej neidentifikovaného základného práva podľa ústavy v spojení s nedostatočným odôvodnením ústavnej sťažnosti v tejto časti spôsobuje taký rozsah nedostatkov zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti, ktoré ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti.

Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Totiž podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo iba formálnych náležitostí, ale obsahových náležitostí (nedostatok odôvodnenia a neurčitý či nezrozumiteľný petit), ústavný súd nevyzýval na odstránenie nedostatkov tejto ústavnej sťažnosti.

24. Pretože ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to jednoznačné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s určitým návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej ústavnú sťažnosť v tejto časti (namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu) podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

**K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy,
ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu
rozsudkom okresného súdu**

25. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

26. Podľa § 355 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „CSP“) proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

27. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Podľa názoru ústavného súdu teda sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku okresného súdu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľka napokon pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využila, pričom o tomto jej odvolaní bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu.

29. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

**K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy,
ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu
rozsudkom krajského súdu**

30. Podľa čl. 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

31. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“ [ten v dotknutom ustanovení oproti skoršej úprave v § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov účinného do 30. júna 2016 pribudol, pozn.], ktoré je dotknutým ustanovením garantované strane konania, a súčasťou práva na spravodlivý proces je pritom nepochybne aj náležité odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce kritériám podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 559/2018).

33. Sťažovateľka, kvalifikovane právne zastúpená advokátom, v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že v preskúmvanej veci ide o konanie s nízkou hodnotou sporu a táto okolnosť má brániť podrobeniu rozsudku krajského súdu jeho dovolaciemu prieskumu dovolacím súdom. Avšak sťažovateľka zrejme opomenula, že nízka hodnota sporu zakladajúca neprípustnosť dovolania podľa § 422 CSP sa vzťahuje iba na podanie dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, ktoré podľa § 432 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

34. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že pokiaľ sa okresný súd, ako ani krajský súd s jej argumentáciou podstatnou (zásadnou) pre rozhodnutie o veci nevysporiadali, dôsledkom čoho je podľa jej názoru rozsudok krajského súdu pre nedostatok dôvodov tiež nepreskúmateľný, týmto svojím nesprávnym postupom jej znemožnili uskutočňovať patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa názoru ústavného súdu však sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku krajského súdu využitím mimoriadneho opravného prostriedku –

dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, využitiu ktorého § 422 CSP zakotvujúci majetkový cenzus iba pre podanie dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nijako nebránil.

Sťažovateľka tak nevyčerpala účinný právny prostriedok, ktorý jej zákon [§ 420 písm. f) CSP] na ochranu jej základných práv a slobôd priznáva, pričom nielenže nepreukázala, ale ani len netvrdila, že tento právny prostriedok nevyčerpala z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

35. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu) odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

36. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu